

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΌΚΤΩΒΡΙΟΥ

23η Όκτωβρίου 2011
Κυριακή ΣΤ΄ Λουκᾶ
(Λουκ. η΄ 26-39)

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου τῶν Γαδαρηνῶν

Τὴν τραγικὴν πραγματικότητα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Σατανᾶ στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴ δυνατότητα ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸ κακὸν, ποὺ παρέχει πάντα ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴν μας, ἀποκαλύπτει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Ο Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφερόμενος στὸ γεγονός τῆς μετάβασης τοῦ Κυρίου στὴν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν καὶ τῆς συνάντησεώς Του μὲν ἄνδρα «ὅς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἴκανῶν», διαπιστώνει τὸ διαβρωτικὸν καὶ καταστρεπτικὸν ρόλον τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων στὸ ἀνθρώπινο γένος μέσα στοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ παράλληλα φανερώνει τὴν καταλυτικὴν ἔξουσίαν ποὺ ἔχει ὁ Χριστὸς κατὰ τοῦ διαβόλου.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὅταν κάνει λόγο στὸ σύγχρονο κόσμο γιὰ τὸν δαίμονα καὶ τὶς δυνάμεις του, δὲν σημαίνει ὅτι παραπέμπει τὸν ὄρθιολογιστὴν ἀνθρώπον νὰ ψάξει νὰ τὸν βρεῖ στὶς τερατόμορφες παραστάσεις ἄλλων ἐποχῶν, γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσει. Άλλὰ ἀπευθύνεται μὲν σκοπὸν νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἀνιχνεύσει μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του τὴν κρυπτόμενη παρουσία καὶ ἐπέμβασή του, τονίζοντας παράλληλα τὴν παρήγορη ἀλήθειαν ὅτι ὁ Κύριος ἥρθε «ἴνα καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτον ἔστι τὸν διάβολον».

Εἶναι ἀδιαμφισβήτητη πραγματικότητα πὼς ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρωπος κομπάζει γιὰ τὸ ἐπίπεδο τοῦ πολιτισμοῦ του, γιὰ τὴν πολύπλευρη ἐπιστημοσύνην του, γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας του, γιὰ τὰ κατοχυρωμένα δικαιώματά του, καὶ ὁπωσδήποτε γιὰ τὴν ἀσύδοτη ἐλευθερία του καὶ τὴν ἀσύλληπτη δυνατότητά του σὲ κάθε τομέα τῆς ζωῆς. Στὸν κόσμο αὐτὸν ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα περὶ δαιμονίων ξενίζει, προκαλεῖ, ἀμφισβητεῖται, παραπέμπει στὸ σκοταδιστικὸν παρελθόν, ἀφοῦ ὅτι μᾶς βασανίζει, ἡ χωρὶς βάθος γνώση μας τὸ περιορίζει στὴν ψυχικὴν ἀνισορροπίαν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὰ σκληρὰ περιστατικὰ τοῦ καθημερινοῦ ἀβίωτου πλέον βίου μας, δηλαδὴ ἡ ἀπουσία τῆς ἀνθρωπιᾶς, ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης, ἡ ἀποκαθήλωση τῶν ἰδεωδῶν, τὸ

άναποδογύρισμα τῶν ἀξιῶν, τὸ γκρέμισμα τῶν θεσμῶν, ἡ ἀποτυχία τῶν πολιτικοκοινωνικῶν μας συστημάτων, ἡ διάλυση τῆς οἰκογένειας, ἡ ἐπίμονη ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἀμαρτίας μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐντοπίσουμε τὴ διαβρωτικὴ παρέμβαση τοῦ προαιώνιου ἔχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τοῦ διαβόλου.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς στὸ ἀλλοιωμένο ἀνθρώπινο πρόσωπο τοῦ δαιμονισμένου. Στὴ δύστυχη αὐτὴ ὑπαρξη, κύρια χαρακτηριστικὰ συμπεριφορᾶς ἔγιναν ἡ διάθεση γυμνότητας, ἡ ἔλλειψη μέτρου, ἡ ἀπροθυμία κοινωνικότητας, ὁ πόθος παραμονῆς σὲ σκοτεινοὺς καὶ δυσώδεις τόπους, ἡ ἀφηνιασμένη δύναμη στὰ χέρια, ὡστε νὰ σπάζει ἀκόμη καὶ ἀλυσίδες, ἡ θορυβώδης ἐμφάνιση, ἡ μανιώδης ἐπίθεση καὶ τέλος, ἀκόμη χαρακτηριστικότερος, ὁ φόβος τοῦ δαίμονα νὰ ἀντικρύσει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα, ἔξακολουθοῦν καὶ ὑφίστανται στὴν πολιτισμένη κοινωνίᾳ μας τέτοια χαρακτηριστικὰ μὲ κυριότερες ἐκδηλώσεις τὶς συμπεριφορὲς ἀναρχικῶν, τρομοκρατῶν, ληστῶν, ἀπατεώνων, τὴν ἀπειλὴ τῶν πάσης φύσεως βιαστῶν, ἐμπόρων ναρκωτικῶν καὶ γενικὰ τὸ φόβο τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐνώσουν τὶς δυνάμεις τους σὲ κοινωνία προσώπων. Χαρακτηρίζεται δὲ αὐτὴ ἡ κοινωνία ἀπὸ τὴν ὑπαρξιακὴ μοναξιὰ τῶν μελῶν της, ἀπὸ τὴν γενικευμένη ἐπικράτηση τοῦ κακοῦ, ἀπὸ τὴν αὔξηση τῆς ἐγκληματικότητας καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμονή τῶν ἀνυποψίαστων «προοδευτικῶν» ποὺ ἀποκλείονται ἐπιστημονικῶς τὴν ὑπαρξη καὶ τὴν μεθοδεία τοῦ διαβόλου.

Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, θεμελιωμένη στὴν ἀγιογραφικὴ μαρτυρία καὶ στὴν Πατερική σοφία, δίνει πειστικὲς ἐρμηνεῖες γιὰ ὅσα συμβαίνουν, γνωρίζοντάς μας πὼς τὰ δαιμόνια εἶναι προσωπικὲς ὑπάρξεις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου μὲ συνείδηση καὶ ἐλευθερία. Μᾶς διδάσκει ἐπίσης ὅτι τὸ κακὸ προϋ-ποθέτει ὑπευθυνότητα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι αὐθύπαρκτο, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀφηρημένη πραγματικότητα, ἀλλὰ καρπός ἐλεύθερης πράξης καὶ ἀποτέλεσμα συνειδητοῦ σκοποῦ.

Πολυσήμαντη ἀκόμη εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας ὅτι τὸν δαίμονα τὸν δημιούργησε ἡ φιλαυτία του, ὁ ἐγωισμός του καὶ ἡ ἄρνηση ἀποδοχῆς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Γι’αὐτὸ καὶ σκοπός του ἔκτοτε ἔγινε ἡ κυριαρχία του ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔργο του ἡ διάσπαση τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο.

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρεται σὲ πολλὲς περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ διάβολος ἐπιδιώκει τὴν προσωρινὴ ἥ καὶ τὴν αἰώνια ἔξοντωση τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Ανέλαβε, ἐπίσης, τὸν ρόλο τοῦ ὑποβολέα τοῦ κακοῦ στὴν ἐλεύθερη συνείδηση καὶ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου, μισῶντας τὴν ἀρμονία, τὴν ὄμορφιὰ καὶ τὴν τάξη τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ὁμως οἱ ἐνέργειές του, οἱ σκοποί του καὶ οἱ δυνάμεις του καταλύονται ἀπὸ τὴν παρουσία

τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀγίων Του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων συνεχίζει στὸν κόσμο ἡ Ἐκκλησία, ὡς τὸ παρατεινόμενο στὴν ἱστορία ἀναστημένο σῶμα Του. Μέσα στὸ πνευματικὸ αὐτὸ ἐργαστήριο ὁ Θεὸς ἐπιστρατεύει τοὺς ἀγίους Του, οἱ ὅποιοι διεξάγουν ἀόρατο πόλεμο κατὰ τὸν διαβόλον, ποὺ μεταχειρίζεται ἀνθρώπους καὶ φυσικὰ φαινόμενα, γιὰ νὰ καταστρέψει τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωση τοῦ ὄντος «λεγεών», δηλαδὴ τῆς ὑπαρξῆς χιλιάδων δαιμόνων μέσα στὸν δαιμονισμένο.

Ο πιστὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διασώσει καὶ νὰ διαφυλάξει τὴν ὑπαρξή του, ὅταν συνειδητὰ καὶ ἐλέυθερα ἔντάξει τὸν ἔαυτό του στὴν κοινωνία τῶν ἀγίων· στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔνταξη αὐτὴ ἀποτελεῖ ὑπέρβαση τῆς μοναξιᾶς καὶ ἄρνηση τῆς ἀμαρτίας. Ο Χριστὸς τότε ἀποθεραπεύει καὶ ἀποκαθιστᾶ τὸν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος δὲν κινδυνεύει πιά, ἐπειδὴ μετέχει στὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου καταλύονται, δηλαδὴ καταργοῦνται, οἱ διασπαστικὲς δυνάμεις τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου.

Ἄδελφοί μου,

τὴν αἴσθηση καὶ τὴν ἀξία τῆς μετοχῆς σ' αὐτὴν τὴν μυστηριακὴ ἐνότητα ποὺ μᾶς διασώζει, μποροῦμε νὰ τὴν κατανοήσουμε περισσότερο μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πρωτοχριστιανικῆς, ξεχωριστῆς σὲ τυπικὸ Θείας Λειτουργίας τοῦ ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ ὅποια τελεῖται σὲ πολλοὺς Ἱεροὺς Ναούς, μὲ ἀφορμὴ τὴ μνήμη του σήμερα. Τὸ ἴερὸ αὐτὸ πρόσωπο τῆς πρώτης Ἐκκλησίας στὴν καθολική του ἐπιστολὴ ὑπογραμμίζει τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ αὐθεντικὴ πίστη στὸν Χριστό ἐκδηλώνεται μὲ ἔργα ἀγάπης. Ὑπαινίσσεται ὅμως καὶ κάτι ποὺ συνήθως ξεχνᾶμε, ὅτι μόνον ἐν Χριστῷ ξαναβρίσκουμε τὸν ἔαυτό μας καὶ τὸν συνάνθρωπό μας ἀκυρώνοντας ὅσα μᾶς χωρίζουν καὶ μᾶς διαιροῦν. Ἔτσι ὑπερνικοῦμε τὴ διάσπαση καὶ βιώνουμε τὴν ἐνότητα καὶ τὴ σωτηρία.

π. Ι.Κ.

[dkpdf-button]